

приклад показує наскільки сильною зброєю здатна бути інформація в руках людини.

Список використаної літератури:

1. Звіринців А.Б. Комунікаційний менеджмент: Робоча книга менеджера PR: 2-е вид., Испр./ А. Б. Звіринців. - СПб.: Союз, 2007. - 288с.
2. Ліпкан В. А. Інформаційна безпека України в умовах євроінтеграції / В. А. Ліпкан, Ю. Є. Максименко, В. М. Желіховський. – Київ: КНТ, 2006. – 280 с.
3. Малькова Т. В. Маси. Еліта. Лідер / Т. В. Малькова. – Москва: Яуар, 2006. – 232 с.
4. Інформаційні війни: тенденції та шляхи розвитку [Електронний ресурс]. – 2012. – Режим доступу до ресурсу: http://osvita.mediasapiens.ua/ethics/manipulation/informatsiyne_viyni_tendentsii_ta_shlyakhi_rozvitku/.

Крикун А., Бондар Т.

МІСЦЕ ТА РОЛЬ ЖІНКИ – ПОЛІТИКА НА СВІТОВІЙ ПОЛІТИЧНІЙ АРЕНІ

У статті аналізується місце та роль жінки у політиці. Визначено основні аспекти проблеми у вітчизняній та світовій політиці.

Ключові слова: політика, гендерна рівність, права людини.

Жінок у політиці важко назвати відкриттям, проте не секрет, що політика завжди буда переважно чоловічою справою і залишається такою. Так, словосполучення «жінка і політик» викликає в багатьох бурхливу негативну реакцію або здивування. Адже стереотип, що місце жінки на кухні, міцно укоренився у суспільній думці.

Французький філософ-просвітителю Ж.А.Кондорсе писав: «Одним з найбільш важливих для загального щастя результатів прогресу людського розуму, ми повинні вважати повне руйнування забобонів, що створили нерівність прав між двома статями».

На сьогоднішній день варто зауважити, що роль жінок в сучасному суспільстві постійно зростає. У всіх країнах світу неухильно збільшується їх питома вага в економіці, політиці, культурі, суспільному житті. Бразилією, Чилі, Аргентиною, Ірландією, Литвою, Індією, Фінляндією, Ліберією, Німеччиною, Південною Кореєю правлять - і досить успішно - представниці слабкої статі. Також з кожним роком все більше збільшується відсоток жінок у парламентах країн, так, наприклад, в Швеція 45% парламенту – це жінки і трохи менше 40% представниць прекрасної статі сидять в парламенті Данії.

В Українському парламенті жінки становлять лише 8%, таким чином Україна займає 122 місце у рейтингу із 150 країн за кількістю жінок у парламенті. Важливо зазначити, що чим вищим є рівень влади – тим менше там жінок. Згідно із даними останнього перепису населення, в Україні 54% жінок. Але у сільських радах жінок 51%, у селищних – 46%, серед депутатів міських рад – 28%. Таке явище спостерігається також у виконавчій владі: чим вище ми підніматимемось по управлінській драбині у сфері державної влади, тим менша частка жінок там представлена.

Постає питання, чим відрізняється жінка-політик від чоловіка-політика і чому зростання ролі жінок у політичній сфері є актуальним питанням на сьогодні.

Жінки найчастіше висувають законодавчі ініціативи, які близькі інтересам жінок і які на практиці часто забувають в «чоловічому» парламенті.

Жінка-політик усвідомлено ототожнює себе з інтересами, які і традиційно, і по життю прийнято вважати специфічними «жіночими інтересами» або, принаймні, більш близькими, зрозумілими і насущними для жінок. Наприклад, проблеми просування жінок на рівень прийняття рішень, захист прав жінок, питання освіти, медичного обслуговування, планування сім'ї, дитячих установ, абортів і т.д..

І тут можна спостерігати такий парадокс: якщо жінка-політик (жінка - законодавець) заявляє, що в політиці вона - не жінка, то це означає, що вона не ототожнює себе, частіше несвідомо, з інтересами, об'єднуючими все жіноче населення, що вона, як би, відрікається від своєї сутності, повністю приймаючи стиль, створений за чоловічими правилами, в рамках якого змушують діяти і жити жінку.

Жінка мріє про гармонію між особистим і громадським життям, між професійною кар'єрою і домашнім вогнищем. Це означає, що вона не хоче і не повинна грати за чоловічими правилами і законно вважає, що ці правила повинні бути створені нею самою. Правила ж для спільного поля гри повинні бути створені партнерами - чоловіком і жінкою.

Жінка-лідер - це поєднання доданків, що злилися воедино в потрібний і слушний момент для розкриття особистості. Ці складові створюють такий «коктейль» особистості, в якому необхідний саме жіночий склад розуму, тобто мудрість, яка дозволяє нестандартно мислити і спонукає до творчості, освіченість - основа професіоналізму, прихильність ідеї більше, ніж концентрація на егоїзмі, громадський темперамент, що вимагає бути моральною і допомагає бути сміливою, і міцне здоров'я, дане природою. Якщо жінка розуміє і приймає як моральний борг служіння суспільному ідеалу, і якщо така жінка має відповідними знаннями і політичним чуттям і досвідом, то їй треба працювати в ешелонах влади, прагнучи не тільки пристосуватися до них самої, але й їх пристосувати до себе. Поодинці цього не зробиш. Якщо вона не призводить за собою інших жінок - значить в цій роботі, за великим рахунком, об'єктивно, вона зраджує і свою самість як жінка-особистість, і не допомагає іншим жінкам.

Чоловічий і жіночий словник в політиці, як встановлено, сильно відрізняються один від одного. Чоловіки найчастіше говорять про процентні ставки, акцизи, про НАТО, про технології ... А жінки в своїх виступах більше вживають такі слова, як турбота, догляд, дитячий сад, будинок. Словом, чоловічі питання - «важкі», жіночі - «м'які». А для прийняття хороших рішень необхідний баланс.

Чоловіки в світі політики будують свої відносини в рамках: напад - оборона. Коли в цей світ приходять жінки, відносини будуються по-іншому, з'являється більше шансів на діалог і співпраця.

Чоловіки і жінки в політиці говорять на дуже різних мовах. У чоловіків це офіційна мова, в ньому переважає логіка та аргументація, багато технічних і економічних термінів, але бракує слів, що виражають почуття. Мова політики та мову бюрократії є видами мови влади - слова проходять крізь нас, не досягаючи нашої свідомості.

Жінки вважають: ми не повинні користуватися типово чоловічими мовними зворотами і традиційною політично культурою. Ми повинні створювати свою мову, що відображає наше життя і наш досвід, наші бажання та цілі. У політиці необхідно жіноче мислення, жіноче начало.

Традиційний лідер в політиці відрізняється авторитаризмом. Але це не модель для жінки. Їй краще використовувати свої природні якості - комунікативність, вміння слухати і розпізнавати важливість почуттів, здатність на компроміс, орієнтованість на результат.

Здатність жінок розглядати вчинки в широкому контексті, пов'язуючи один з іншим, є ні що інше, як прояв мудрості, суть якої в виокремлення не лише однієї логічної ланцюжка речей і явищ, а здатність побачити взаємодія за законом причинно-наслідкового зв'язку багатьох логічних ланцюжків. Саме цим і відрізняється жінка як особина людського роду. Таким талантом, звичайно, мають і деякі чоловіки. Тим не менш, як чудово підмітила Керол Гілліган, професор психології (Гарвардський університет, США): «Жінки володіють більшою моральною силою, у них більш високі етичні норми і особлива здатність встановлювати і підтримувати добрі стосунки з людьми, тобто всі якості справжнього політичного діяча».

Світовий досвід парламентаризму показав, що якщо в законодавчому органі менше 10% місць належить жінкам, то це ускладнює прийняття законів на захист дітей. Проведені різними міжнародними центрами та інститутами дослідження свідчать: участь жінок в управлінні на всіх рівнях - фактор стабілізуючий. Там, де жінки становлять 30-40% у структурах влади, суспільство розвивається більш стабільно, воно соціально орієнтоване.

Таким чином, жінки потрібні під влади, оскільки вони об'єктивно виступають як каталізатори змін. Іншими словами, жінки повинні йти у владні структури, оскільки їх прихід ...туди - об'єктивно необхідна умова для поліпшення статусу жіночого населення в суспільстві в цілому, а, значить, кожної окремо взятої жінки.

Список використаної літератури:

1. Айвазова С. Г. Симона Де Бовуар: жизнь — самоосуществление // Женщины в политике: новые подходы к политическому. Феминистский образовательный альманах. Вып. 1. Пол политики. 2012.
2. Политология: Учебное пособие. / Под общей редакцией В.И. Жукова, Б.И. Краснова. – М.: МГСУ; Изд-во “Союз”, 1997. – 992 с.

3. Жінки і політика [Електронний ресурс]. – 2005. – Режим доступу до ресурсу: <http://ukrefs.com.ua/print:page,1,98889-ZHenshiny-i-politika.html>

Волхова Н., Ольхова О.

ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНЕ ЖИТТЯ УКРАЇНСЬКОЇ ДІАСПОРИ У ВЕЛИКОБРИТАНІЇ ТА ЙОГО ОСОБЛИВОСТІ

У статті розглянуто проблему громадсько-політичного життя українців у Великобританії, оскільки українська еміграція залишається однією з недостатньо вивчених сторінок в історії українського народу. Між тим, знайшовши притулок у країнах Західної Європи та Америки, вона становила собою вагому силу в поширенні інформації про Україну, панівну політичну систему та брала активну участь у національно-визвольній боротьбі проти радянського тоталітарного режиму. Однією із особливостей української еміграції була її висока організованість. Діяльність більшості українських організацій, мистецьких колективів, видавництв, літературознавців і науковців вимагає детальнішого дослідження, становлячи певну прогалину в історичному знанні.

Ключові слова: еміграція, іммігрант, діаспора, політична система, громада, етнос, економічна ситуація, асиміляція, україністика.

У процесі загального національного відродження в Україні об'єктом спеціального дослідження стало таке специфічне історичне явище, як українська еміграція. В останні роки вітчизняними та зарубіжними дослідниками зібраний чималий фактичний матеріал про українську діаспору, який знайшов своє відображення на сторінках ряду довідників, монографій, наукових і публіцистичних статей. “Доводиться, однак констатувати непропорційність вивчення еміграції та різностороннього життя українців у різних країнах” [1].

Українська еміграція почалася вже на початку XVIII ст. Але дійсно масова еміграція з України розпочалася у другій половині XIX ст.

У Великобританії українські емігранти з'явилися у 1983 році. З того часу, українці розбудували у Великій Британії велику мережу національних організацій та громадських установ, включно з церквами, видавництвами, молодіжними об'єднаннями та старечими будинками.

Українська еміграція залишається однією з недостатньо вивчених сторінок в історії українського народу. Між тим, знайшовши притулок у країнах Західної Європи та Америки, вона становила собою вагому силу в поширенні інформації про Україну, панівну політичну систему та брала активну участь у національно-визвольній боротьбі проти радянського тоталітарного режиму. Однією із особливостей української еміграції була її висока організованість. Діяльність більшості українських організацій, мистецьких колективів, видавництв, літературознавців і науковців вимагає детальнішого дослідження, становлячи певну прогалину в історичному знанні.